

## Arrest

nr. 189 893 van 19 juli 2017  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 maart 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 6 september 2010 een eerste aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 9 maart 2012 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 6 september 2010 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Op 19 juni 2012 wordt deze beslissing ingetrokken.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 oktober 2012 een nieuwe beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 6 september 2010 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Op 27 november 2012 wordt deze beslissing ingetrokken.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 januari 2013 een nieuwe beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 6 september 2010 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Op 29 april 2013 wordt deze beslissing ingetrokken.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 5 mei 2015 een nieuwe beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 6 september 2010 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.6. Bij arrest nr. 170 811 van 29 juni 2016 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep ingesteld tegen de ongegrondheidsbeslissing van 5 mei 2015.

1.7. Verzoekers dienen op 20 juli 2016 een tweede aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 23 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 20 juli 2016 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 3 februari 2017 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.07.2016 bij onze diensten werd ingediend door :*

*[D., L.] [RR:...] geboren te [...] op [...]*

*[S., N.] [RR:...] geboren te [...] op [...]*

*+ kinderen:*

*[D., S.] geboren te [...] op [...]*

*[D., N.] geboren te [...] op [...]*

*[D., L.] geboren te [...] op [...]*

*Nationaliteit: Armenië*

*Adres: [...]*

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is*

*Reden(en):*

*Voor [D. L.]*

*Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.*

*Op 06.09.2010 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 20.07.2016 en in de bijgevoegde medische attesten werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf. (zie bevestiging arts d.d. 19.01.2017 in bijgevoegde gesloten omslag),*

*Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.*

*Voor [S. N.]*

*Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.*

*Op 06.09.2010 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 20.07.2016 en in de bijgevoegde medische attesten werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf. (zie bevestiging arts d.d. 19.01.2017 in bijgevoegde gesloten omslag)*

*Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.”*

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De “bevestiging” van een arts-adviseur van 19 januari 2017 met betrekking tot verzoeker waarnaar wordt verwezen en die verzoekers samen met deze beslissing ter kennis wordt gebracht, en die bijgevolg kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de beslissing, luidt als volgt:

*“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 20.07.2016 den d.d. 06.09.2010 te vergelijken.*

*Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 20/07/2016 een SMG voor opgesteld door Dr. [S.] d.d. 07/07/2016. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 06/09/2010.*

*Op het SMG wordt namelijk vermeld dat Mr. [D.] lijdt aan een chronische anxio-depressieve stoornis van gemiddelde ernst, met af en toe een opstoot, maar dit zijn louter symptomen van de reeds eerder ingeroepen diagnose.*

*Op het voorgelegde nieuwe SMG d.d. 07/07/2016 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene, maar dit laatste bevestigt enkel de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”*

De “bevestiging” van een arts-adviseur van 19 januari 2017 met betrekking tot verzoekster waarnaar wordt verwezen en die verzoekers samen met deze beslissing ter kennis wordt gebracht, en die bijgevolg kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de beslissing, luidt als volgt:

*“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 20.07.2016 den d.d. 06.09.2010 te vergelijken.*

*Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 20/07/2016 een SMG voor opgesteld door Dr. [S.] d.d. 07/07/2016. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 06/09/2010.*

*Op het SMG wordt namelijk vermeld dat Mevr. [S.] lijdt aan een chronische anxio-depressieve stoornis van gemiddelde ernst, met af en toe een opstoot, maar dit zijn louter symptomen van de reeds eerder ingeroepen diagnose.*

*Op het voorgelegde nieuwe SMG d.d. 07/07/2016 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene, maar dit laatste bevestigt enkel de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”*

1.9. Eveneens op 23 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te

verlaten. Deze bevelen, die verzoekers samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

*“De heer,*

*Naam + voornaam: [D., L.]*

*geboortedatum: [...]*

*geboorteplaats: [...]*

*nationaliteit: Armenië*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*binnen 0 dagen na de kennisgeving.*

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig paspoort en een geldig visum*

*Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:*

*o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 05.05.2015, betekend op 29.05.2015.”*

en

*“De mevrouw,*

*Naam + voornaam: [S., N.]*

*geboortedatum: [...]*

*geboorteplaats: [...]*

*nationaliteit: Armenië*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*binnen 0 dagen na de kennisgeving.*

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig paspoort en een geldig visum*

*Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:*

*o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 05.05.2015, betekend op 29.05.2015.”*

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

*“aangezien de bestreden beslissing gesteund is op de verslagen dd. 17.01.17 van de arts-adviseur van DVZ (zie in bijlage stuk 2 én 3);*

*aangezien het verslag van de arts-adviseur van DVZ m.b.t. eerste verzoeker stelt dat:*

*[...]*

*aangezien het verslag van de arts-adviseur van DVZ m.b.t. tweede verzoekster stelt dat:*

*[...]*

*aangezien de arts-adviseur m.b.t. tweede verzoekster tot tweemaal toe (!) voorhoudt dat haar eerste aanvraag art. 9ter. Vw. dateert van 06.09.2010 waar deze aanvraag in werkelijkheid dateert van 16.09.2010 (zie stuk 4);*

*aangezien de arts-adviseur voorts niet specificeert welke de medische attesten waren, dewelke tweede verzoekster destijds n.a.v. haar eerste aanvraag heeft bijgebracht zodat er aldus ernstige twijfel is of de arts-adviseur weldegelijk m.b.t. tweede verzoekster de juiste medische attesten heeft vergeleken;*

*aangezien de arts-adviseur zijn vaststelling dat er geen nieuwe pathologie werd aangebracht door verzoekers n.a.v. hun laatste aanvraag art. 9ter. Vw. niet specificeert noch concretiseert doch zich beperkt tot de loutere mededeling dat ‘er geen nieuwe diagnose werd vermeld’;*

*aangezien een dergelijke concretisatie/specificatie absoluut vereist is om te kunnen voldoen aan de motiveringsverplichting waaraan de bestreden beslissing als bestuurshandeling onderhevig is;*

*aangezien de medische attesten, dewelke op 06.09.2010 door eerste verzoeker werden aangewend, opgesteld waren door Dr. D. [E.] (ANTWERPEN), én de medische attesten, dewelke op 20.07.16 door eerste verzoeker werden aangewend, opgesteld waren door een andere dokter, namelijk Dr. [M. S.] (BRUSSEL);*

*aangezien de medische attesten, dewelke op 16.09.2010 door tweede verzoeker werden aangewend, opgesteld waren door Dr. [S. C.] (psychiater te BRUSSEL) en Dr. [F. F.] (BRUSSEL), én de medische attesten, dewelke op 20.07.16 door eerste verzoeker werden aangewend, opgesteld waren door een andere dokter, namelijk Dr. [M. S.] (BRUSSEL);*

*aangezien uit een eenvoudige vergelijking van de medische attesten van 2010 én 2016 reeds blijkt dat de behandelend geneesheren van verzoekers in 2010 hen andere geneesmiddelen voorschreven dan deze dewelke hen werd voorgeschreven door hun behandelend geneesheer in 2016!;*

*aangezien voorts uit de medische attesten van verzoekers niet blijkt dat hun aandoeningen, tijdelijke aandoeningen zijn, aandoeningen die slechts tijdelijke opvolging behoeven, op korte termijn geneesbare aandoeningen zijn of aandoeningen waarvoor de behandeling op korte termijn kan worden stopgezet (zie RvV 79973, 23 april 2012);*

*dat de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing art.9ter Vw. van 23.01.17 dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;*

*dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing art. 9ter. Vw. van 23.01.17 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, ook en vooral artikel 9 ter Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;*

*dat dit uiteraard ook de nietigheid met zich meebrengt van het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers betekend op 03.02.17 daar deze gebaseerd zijn op én voortvloeien uit de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing art. 9ter. Vw. van 23.01.17;”.*

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt zo, onder verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag ingeroepen elementen – wat de beide verzoekers betreft – reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere verblijfsaanvraag op dezelfde rechtsgrond van 6 september 2010 en deze aanvraag om deze reden onontvankelijk is. Verweerder verwijst in dit verband naar “*bevestigingen*” van

een arts-adviseur van 19 januari 2017 waarin deze vaststelt dat de gezondheidstoestand van verzoekers zoals deze blijkt uit de standaard medisch getuigschriften gevoegd bij de thans voorliggende verblijfsaanvraag ongewijzigd is ten aanzien van de door hen op 6 september 2010 reeds ingeroepen gezondheidstoestand en dat er geen enkele nieuwe diagnose wordt gesteld. In de tweede en derde bestreden beslissing wordt verzoekers verder bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat zij in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort en een geldig visum. Er wordt hierbij geen termijn voor vrijwillig vertrek meer toegekend in toepassing van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en omdat verzoekers hebben nagelaten gevolg te geven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 5 mei 2015, betekend op 29 mei 2015.

Verzoekers betogen dat de arts-adviseur in zijn "*bevestigingen*" naliet te specificeren welke medische attesten verzoekster naar aanleiding van de eerste verblijfsaanvraag heeft voorgelegd en aldus er ernstige twijfel rijst of deze arts-adviseur wat verzoekster betreft de juiste medische attesten heeft vergeleken. De Raad stelt evenwel vast dat het gegeven dat de arts-adviseur in zijn "*bevestigingen*" van 19 januari 2017 niet nader heeft gepreciseerd welke verschillende medische stukken voor verzoekers voorlagen in het kader van de eerste verblijfsaanvraag van 6 september 2010, en waarmee hij aldus een vergelijking heeft doorgevoerd, verzoekers niet heeft verhinderd om kennis te kunnen nemen van de determinerende motieven in rechte en in feite die maken dat hun verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard en dit op een wijze dat zij met voldoende kennis van zaken kunnen oordelen of het nuttig is hiertegen in rechte op te komen. Verzoekers kunnen zo ook worden geacht zelf reeds een voldoende kennis te hebben van de door hen in het kader van de eerste verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorgelegde medische stukken. De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat niet zover dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). Eenzelfde dient te worden gesteld waar verzoekers betogen dat de arts-adviseur niet heeft verduidelijkt hoe hij komt tot zijn vaststellingen dat voor hen beiden geen nieuwe pathologie of diagnose werd aangebracht. De arts-adviseur heeft duidelijk aangegeven dat de voor beide verzoekers in de voorgelegde standaard medisch getuigschriften van 7 juli 2016 ingeroepen "*chronische anxio-depressieve stoornis van gemiddelde ernst, met af te toe een opstoot*" geen nieuw gestelde diagnose betreft. Hij stelt dat het louter symptomen zijn van de reeds eerder ingeroepen diagnose in het kader van de aanvraag van 6 september 2010 en de gezondheidstoestand ongewijzigd is. Deze voorziene motivering laat verzoekers toe kennis te nemen van het standpunt van de arts-adviseur derwijze dat zij zich hiertegen kunnen verdedigen.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt de motiveringen van de bestreden beslissingen hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers beroepen zich eveneens op een schending van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het hiermee verband houdende redelijkheidsbeginsel wordt verder miskend wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een keuze in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te

bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.4. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

*“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”*

Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

*“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:*

*[...]*

*5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”*

De bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet zijn duidelijk en behoeven geen interpretatie. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de later ingediende aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien de hierbij voorliggende elementen dezelfde zijn als deze die voorlagen bij de eerdere aanvraag. De wetgever heeft aldus willen verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen tot in het oneindige worden ingediend.

2.2.5. Verzoekers betogen allereerst dat verweerder ten onrechte aangeeft dat de eerste verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van verzoekster dateert van 6 september 2010. Zij stellen dat deze in werkelijkheid dateerde van 16 september 2010.

De Raad stelt in dit verband vast dat bij de aanvraag van 6 september 2010 initieel inderdaad enkel medische stukken werden gevoegd voor verzoeker. Op 16 september 2010 wensten verzoekers wat deze aanvraag betreft nieuwe medische stukken te voegen, ditmaal op naam van verzoekster. Met dit schrijven gaven verzoekers niet aan een nieuwe aanvraag te willen indienen, doch wensten zij de aanvraag van 6 september 2010 uit te breiden met medische stukken wat verzoekster betreft. Verzoekers kunnen aldus thans niet voorhouden als zouden zij op 16 september 2010 op zich een nieuwe verblijfsaanvraag hebben ingediend. Zij verwezen immers zelf uitdrukkelijk naar de aanvraag van 6 september 2010 en stelden nieuwe stukken te willen overmaken. De stukken van het administratief dossier – meer specifiek de eerdere ongegrondheidsbeslissing van 5 mei 2015 – leren verder dat verweerder deze uitbreiding van de aanvraag van 6 september 2010 met de medische problemen van verzoekster heeft aanvaard en in een en dezelfde beslissing de medische problemen van beide verzoekers heeft beoordeeld in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat verzoekers in het kader van hun beroepsprocedure bij de Raad tegen voormelde beslissing van 5 mei 2015 enig bezwaar hebben geuit tegen deze handelwijze van het bestuur. Er blijkt evenmin dat zij in het kader van huidige beroepsprocedure alsnog dienstig kunnen aanvoeren dat verweerder ten onrechte de aanvulling van 16 september 2010 niet als een afzonderlijke aanvraag wat betreft verzoekster heeft behandeld. Waar in de eerste bestreden beslissing en de “bevestigingen” wordt verwezen naar de medische stukken voorgelegd bij de verblijfsaanvraag van 6 september 2010 wordt aldus duidelijk ook gedoeld op de door verzoekster op 16 september 2010 voorgelegde medische stukken. Dit betoog is in geen geval van aard om te kunnen leiden tot de nietigverklaring van de thans eerste bestreden beslissing, die is gesteund op de vaststelling dat verzoekers in hun tweede verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 20 juli 2016 geen nieuwe elementen hebben ingeroepen in vergelijking met hun eerste verblijfsprocedure in toepassing van deze wetsbepaling. De

exacte datum van de eerdere verblijfsprocedure is op zich ook niet van aard een determinerende invloed te kunnen hebben gehad op de beoordeling van de vraag of er in het kader van de tweede aanvraag sprake is van nieuwe elementen en zelfs indien deze datum niet geheel correct zou zijn weergegeven blijkt nog niet dat dit verzoekers dan verhindert om kennis te nemen van het determinerende motief op basis waarvan de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

2.2.6. Verzoekers wijzen er vervolgens op dat de op 6 september 2010 door verzoeker aangebrachte medische attesten waren opgesteld door dr. D. E. uit Antwerpen terwijl de medische attesten die hij op 20 juli 2016 aanbracht waren opgesteld door een andere arts, met name dr. M. S. uit Brussel. Evenzeer stellen zij dat de op 16 september 2010 door verzoekster aangebrachte medische attesten waren opgesteld door psychiater S. C. en dr. F. F. uit Brussel terwijl de medische attesten die zij op 20 juli 2016 aanbracht waren opgesteld door een andere arts, met name dr. M. S. uit Brussel.

De Raad benadrukt in dit verband dat waar in de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de elementen zoals deze werden ingeroepen in het kader van de eerdere verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet louter wordt gerefereerd aan de medische stukken zoals deze initieel door beide verzoekers op respectievelijk 6 en 16 september 2010 werden gevoegd bij de aanvraag, doch aan de verschillende medische stukken zoals deze door verzoekers niet enkel bij de indiening van de aanvraag werden gevoegd doch ook hangende deze aanvraag. Dit betreft aldus onder meer ook de standaard medisch getuigschriften van 21 augustus 2014 voor beide verzoekers van dr. M. S. uit Brussel, zoals deze op 1 oktober 2014 door verzoekers per fax ter aanvulling van hun verblijfsaanvraag van 6 september 2010 werden overgemaakt aan verweerder. De vaststelling dringt zich aldus op dat ook in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag van 6 september 2010, en dit voor beide verzoekers, reeds stukken voorlagen van dr. M. S. uit Brussel. Daarenboven merkt de Raad ook op dat zelfs indien in een nieuwe verblijfsprocedure in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet medische attesten voorliggen van een andere arts dan deze die de medische stukken opmaakte die voorlagen in het kader van de eerste verblijfsprocedure op dezelfde rechtsgrond, dit op zich nog niet maakt dat er dan sprake zou zijn van een nieuw ingeroepen element dat een hernieuwde inhoudelijke beoordeling zou noodzaken in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Verzoekers betogen vervolgens dat een eenvoudige vergelijking van de medische attesten van 2010 en 2016 duidelijk leert dat zij thans andere medicatie nodig hebben voor hun aandoening.

De Raad herhaalt dat in de eerste bestreden beslissing geen vergelijking wordt gemaakt van de medische attesten van 2010 en deze van 2016, doch wel van de medische stukken voorgelegd in het kader van de verblijfsaanvraag van 6 september 2010 en deze voorgelegd in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag van 20 juli 2016. Vervolgens stelt de Raad vast dat de medicamenteuze behandeling die wat beide verzoekers betreft wordt vermeld in de standaard medisch getuigschriften van 7 juli 2016 van dr. M. S. uit Brussel zoals voorgelegd ter staving van de thans voorliggende verblijfsaanvraag van 20 juli 2016 – met name Seroxat, Alprazolam en Lormetazepam – ook reeds als dusdanig werd vermeld in onder meer de ter staving van de verblijfsaanvraag van 6 september 2010 voorgelegde standaard medisch getuigschriften van 21 augustus 2014 voor beide verzoekers van dezelfde arts. Verzoekers maken aldus niet aannemelijk dat verweerder op dit punt ten onrechte geen nieuw element in vergelijking met de eerdere verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft aanvaard.

2.2.8. Verzoekers benadrukken nog dat niet blijkt dat hun aandoeningen tijdelijk van aard zijn, slechts tijdelijke opvolging behoeven, op korte termijn geneesbaar zijn of aandoeningen waarvoor de behandeling op korte termijn kan worden stopgezet.

Een dergelijk betoog is evenwel niet van aard aannemelijk te kunnen maken dat verweerder ten onrechte geen nieuwe elementen heeft weerhouden. In zoverre verzoekers aldus de bedoeling hebben andermaal aan te geven niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling van hun gezondheidsproblemen in de ongegrondheidsbeslissing van 5 mei 2015 die inzake de eerdere verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 6 september 2010 werd genomen, is deze kritiek verder niet dienstig in het kader van huidig beroep, waarin de bevoegdheid van de Raad zich beperkt tot het nagaan of verweerder al dan niet kon oordelen dat geen nieuwe elementen werden ingeroepen. Een eventuele onwettigheid van de beslissing van 5 mei 2015 vermag geen afbreuk te doen aan het determinerende motief van de thans eerste bestreden beslissing en kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing. Zo niet, zou dit er immers op neerkomen dat de Raad

zou aannemen dat een latere aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts onontvankelijk kan worden verklaard omdat zij op dezelfde medische elementen is gesteund als de eerdere aanvraag, indien in het kader van die eerste aanvraag een wettige beslissing is genomen. Het volstaat evenwel dat een eerdere aanvraag op grond van bepaalde medische elementen is ingediend opdat een latere op grond van diezelfde elementen ingediende aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard en het is niet relevant of over de eerdere aanvraag reeds een beslissing is genomen dan wel of deze beslissing al dan niet wettig is (RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626).

Met betrekking tot de door verzoekers aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hen geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.2.9. De Raad besluit dat verzoekers met hun betoog niet aantonen dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke, onzorgvuldige of onwettige wijze heeft vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de thans voorliggende verblijfsaanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag van 6 september 2010 en de ingeroepen gezondheidsproblematiek van beide verzoekers dezelfde is. Deze vaststelling volstond om te besluiten tot de niet-ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag van 20 juli 2016 met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

2.2.10. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.11. Het middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

**Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS